

KÉT HÉT EGY MESE

1-4. osztály

3.forduló

név: iskola: oszt.:

Jill Tomlinson: A cica, aki haza akart menni (meseregény)

(részlet)

Budapest: Pozsonyi Pagony, cop. 2015

Furcsa kosár

1) Hogy nézett ki Szuzi?

.....

.....

.....

2) Hogy hívták a halász fiait, akiknél Szuzi lakott?

.....

3) Ki volt a csikiző-bajnok?

.....

4) Hogyan simogatta Gabi a cicát?

.....

5) Mit csinált Szuzi amikor a fiúk iskolában voltak?

.....

.....

6) Hogy nézett ki a kosár, amibe Szuzi bemászott?

.....

.....

7) Hová utazott a cica az óriási léggömbbel?

.....

8) Mit nyávogott (mondott) Szuzi a férfinak a nagy kosárban?

.....

9) Hová vitte a cicát az állatmenhelyes lány?

.....

.....

10) Ki volt Bibi?

.....

Következő (4.) feladatlap: 2016. november 28-án, hétfőn

A feladatlapokat letölthetitek a [www. bekesikonyvtar.hu](http://www.bekesikonyvtar.hu) oldalról.

Jill Tomlinson: A cica, aki haza akart menni

Bp.: Pozsonyi Pagony, 2015

Anna Laura Cantona rajzaival

Szuzi cirmos kiscica volt. Bajusza fehérre keményítve meredt pofácskáján, két mellső mancsán mintha csíkos focis zoknit hordott volna.

Egy halász házában lakott egy kis tengerparti faluban, Franciaországban. A halásznak négy fia volt: a tízéves Pierre, a nyolcéves Henri, a hatéves Paul és a négyéves Gabi. Ha felsorakoztak egymás mellett, a fejük búbja szabályos lépcsősort alkotott. Mind a négy fiú szívesen játszott Szuzival; mindenhová magukkal vitték.

Pierre, a legidősebb, kaparófát készített neki: egy régi szőnyeget rácsavart a nagy konyhaasztal vaskos lábára. Ezen aztán Szuzi annyit élesíthette a karmát, amennyit csak akarta.

Henri pontosan tudta, hol találja Szuzi hasán a legcsiklandósabb pontot. Bár Szuzi hátát fekete csíkok díszítették, alul, a hasán fekete pöttyök voltak. Henri azt mondogatta, ez a cica felülről tigris, alulról viszont leopárd. Henri igazi csikiző-bajnok volt.

Paul játékot készített Szuzinak. Zörgős papírzacskót kötött egy hosszú kötél végére, a kötelet maga után húzta a földön, Szuzi pedig a zacskót kergette. Nekifutott, és újra meg újra lecsapott rá. A macskák nagyon gyorsan futnak,

úgyhogy Paul nem sokáig bírta szusszal. Megállt, hogy levegőhöz jusson, közben pedig magasan Szuzi feje fölött rángatta a zsineget zacskóstul. Szuzi ugrott, és újra ugrott, hogy elkapja, Paul pedig újra és újra elrántotta, amikor Szuzi már majdnem elérte. Paullal mindig klassz volt játszani.

De Gabival, a legkisebbel volt a legjobb. Szuzi rajongott érte – de elég furcsa okból. Gabi nem tudta, hogy kell simogatni a macskákat. A legtöbb cica azt szereti, ha a fejétől a farka felé simogatják, ahogy a bundája rásimul. De a kis Gabi éppen ellenkezőleg simogatta Szuzit, visszafelé – a farkától a fejéig –, és Szuzi imádta! Gabi keze alatt ide-oda tekert a gyönyörűségtől, úgy dorombolt, mint egy varrógép, szinte követelte, hogy még és még. Gabi simogatását a világon mindennél jobban szerette. Igen, még a halevésnél is jobban. Pedig Szuzi igazán szerette a halat – ami nem is volt baj, hiszen a halásznál halat reggelizett és halat vacsorázott minden áldott nap.

A fiúk délutánonként az apjuknak segítettek, amikor hazaért a tengerről az aznapi halszállítmánnyal. Minden nap a kikötőben várták – Pierre, Henri, Paul, Gabi és persze Szuzi. A kis halakból, amiket úgysem lehet eladni, Szuzi annyit lakmározhatott, amennyi csak jól esett. Valami mindig jutott, még ha az

aznapi fogás nem is volt éppen bőséges. Meg is hízott volna, ha nem futkározik annyit a fiúkkal.

Szuzi ki nem állhatta, amikor a fiúk iskolában voltak, és senki nem játszott vele: senki nem lóbálta a madzagot, senki nem dobálta a labdát, és senki nem mászott vele fára. Ilyenkor egyedül barangolt a kikötőben, mindenkinek láb alatt volt, vagy a falu mögötti mezőkön csatangolt.

Egy nap éppen a pillangókat kergette a mezőn, amikor kis híján beleszaladt egy kosárba. Szuzi jól tudta, mi az a kosár – rengeteg volt belőlük a kikötőben –, de ilyen nagyot még soha nem látott. Felkapaszkodott az oldalán és belekukucsált. A kosár olyan nagy volt, hogy még egy kis faülőke is elfért benne. Az ülőke alatt pedig csábító árnyék húzódott.

Nagyon meleg nap volt. Szuzi úgy döntött, szunyókál egyet. Puhán leugrott a kosár aljába, és kényelmesen összegömbölyödött az ülőke alatt. Úgy nézett ki, mint egy óriási, szőrös csiga.

Pillanatokon belül elaludt.

Amikor felébredt, valami nagyon furcsát érzett. Mintha a kosár ide-oda himbálódzna, egyik oldalából a másikba gurigázna vele. Szuzi a kosár széléhez szaladt, és felmászott,

hogy kiugorjon... de gyorsan meggondolta magát, amikor kinézett a kosár pereme fölé. A föld nagyon messze volt, nagyon-nagyon messze – túl messze, hogy kiugorjon. Ebben a pillanatban a kosár megrándult, Szuzi pedig ijedtében erősen megkapaszkodott: egy kötelet kapott el hirtelenjében a mancsával.

Kötelet? De hiszen nem látott semmiféle kötelet, amikor bemászott a kosárba. Felnézett. A kötelek egy óriási lufiból lógtak lefelé, egy hatalmas léggömbből. Szuzi magasan az égből lebegett egy léggömbre akasztott kosárban.

Szegény Szuzi! Visszamászott a kosárba, és félelemtől remegve lekuporodott.

Aztán finom simítást érzett a hátán. Felnézett, és látta, hogy nincs egyedül: egy férfi is van a kosárban.

– Szerbusz, kiscica – üdvözölte a férfi. – Hogy kerültél ide? Bár azt hiszem, most már mindegy. Úgyis késő. Velem kell jönnöd Angliába.

Szuzi nem tudta, hol van Anglia, de azt tudta, hogy nem akar odamenni. Franciaországban akar maradni, a saját kis halászfalujában, a fiúkkal.

– Sémmmoááá! – úgy hangzott, mintha nyávogna. Pedig igazából azt mondta, chez-moi. Ez pedig franciául azt jelenti: haza akarok menni.

A férfi hirtelen felpattant, hogy megigazítson valamit a léggömbben, ami vészesen ingott ide-oda. Aztán egész úton túlságosan el volt foglalva, semhogy kis utasával törődjön.

Így hát Szuzi átrepült a tengeren, Franciaországból Angliába, egy léggömbben! Gyűlölte a rázós utazás minden pillanatát. A legrosszabb az volt, amikor látta, ahogy a francia tengerpart eltűnik mögöttük: Franciaország, meg Pierre és Henri és Paul és Gabi, Franciaország és minden, de minden, amit ismert és szeretett.

– Sémmmoááá – nyávogta újra, de senki nem hallotta. Pufi felhők vitorláztak el alattuk, messze a mélyben mintha játék-hajók ringatóztak volna a vízen. Nagyon érdekes és igazán gyönyörű látvány volt, de Szuzi csak egyetlen dologra tudott gondolni. Hogy fog hazajutni ezen a hatalmas vízen át?

Nagy puffanással érkeztek meg Angliába. Szuzi észre sem vette, hogy újra a földön állnak, mert az út utolsó részén jó erősen összeszorította a szemét. Kiugrott a kosárból, és csak

szaladt, amerre a lába vitte. Csak minél messzebb attól a léggömbtől!

Mivel nagyon éhes volt, arra szaladt, ahonnan halszagot érzett. De a halszag a tengerből jött, sehol nem látott sem halat, sem csónakot. Egy angol tengerparti városkába érkezett,

ami egyáltalán nem hasonlított saját kis falujára. A tenger mellett széles betonsáv húzódott, ahonnan lépcső vezetett a homokba. Szegény Szuzi! Elkeseredetten üldögélt a homokban, és a hullámokat nézte. Hogy fog hazajutni ezen a rettentő vízen át?

Szerencsére arra jött egy állatmenhelyes lány. Az volt a munkája, hogy elveszett cicáknak keresett új otthont. A karjába vette Szuzit, és elvitte egy ismerősehez, egy kedves, idős hölgyhöz, akit Bertie néninek hívtak.

– Bertie néni, befogadná ezt a kiscicát? – kérdezte a menhelyes lány. – Soha nem láttam még errefelé, szerintem nem idevalósi. Biztos elveszett.

– Persze, maradjon csak! Legalább Bibinek is lesz társasága. Bibi Bertie néni új törpepapagája volt, aki éppen beszélni tanult.

– Szia, Bertie néni! – káromta furcsa, rekedtes hangján.

Szuzi persze nem értett angolul, de annál jobban megértette a tejes tálkát, amit Bertie néni letett elé. Az utolsó cseppig kilefetyelte. Aztán, mivel udvarias macska volt, szépen megköszönte, franciául: – Merci!

Úgy hangzott, mintha azt nyávogná: „meeerszííí”.

– De viccesen nyávogsz, cicamica! – mosolygott Bertie néni.

– Meeerszííí – rikkantotta Bibi.

– Okos Bibi! – dicsérte meg a papagájt Bertie néni.

– Okos Bibi! – mondta rögtön Bibi. – Meeerszííí.

Szuzit éjszakára egy régi fotelben vackolták el. Bertie néni finoman simogatta, Szuzi pedig dorombolt. Franciául dorombolt, de a dorombolás az dorombolás, akármilyen országból jött is a macska.

De azért mégsem volt olyan, mint otthon. Hiányzott neki Gabi, hogy visszafelé simogassa.

VÉGE